

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.193/2017/14. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. év november hó 23. és 2018. év január hó 16. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2018. január hó 16. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A csalás büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év április hó 25. napján kelt 113.B.842/2015/102. számú ítéletét - a III.r. vádlott tekintetében a jogerősítő záradék feloldása mellett - **megváltoztatja.**

Az I.r. vádlottat a folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette (Btk.372.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b./ pont, bc./, alpont, (6) bekezdés b./ pont) és a sikkasztás büntette (Btk.372.§ (1) bekezdés,(4) bekezdés a./ pont),

A II. r. vádlottat az ellene folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette mint bűnsegéd (Btk.372.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b./ pont, bc./ alpont, (5) bekezdés b./ pont),

A III.r. vádlottat az ellene folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette mint bűnsegéd (Btk.372.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b./ pont, bc./ alpont, (5) bekezdés b./ pont),

A IV.r. vádlottat az ellene sikkasztás büntette mint bűnsegéd (Btk.372.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés a./ pont) miatt ellen emelt vád alól felmenti.

A szabadságvesztés tartamát aII.r. vádlottal szemben 1 (egy) év 4 (négy) hónapra, a IV.r. vádlottal szemben 1 (egy) év 6 (hat) hónapra mérsékeli.

A szabadságvesztés felfüggesztésének tartamát a II.r. és a IV.r. vádlottat érintően 3 (három) évi próbaidőre mérsékli.

A vagyonelkobzást a II.r. vádlottal szemben 3.297.026 (hárommillió-kettőszázkilencvenhétezer-huszonhat) Ft-ra mérsékli, míg a IV.r vádlott tekintetében 4.216.800 (négymillió-kettőszázötvenháromezer-nyolcszáz) Ft-ra felemeli.

Az első fokon felmerült 1.614.561,- (egymillió-hatszáztizennégyezer-ötszázhatvanegy) Ft-ból a II.r. vádlott 437.697,- (négy százharminchétezer-hatszázkilencvenhét) Ft-ot, a IV.r. vádlott 270.917,- (kettőszázhetvenezer-kilencszázötvenhét) Ft-ot köteles az államnak megfizetni, míg 905.947,- (kilencszázötzezer-kilencszáznegyvenhét) Ft-ot az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi vádlott tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 25.000,- (huszonötezer) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen a felmentéssel érintettek vádlottak tekintetében van helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2014. január hó 17. napján kihirdetett 1.B.1529/2013/105. számú ítéletével az I.r. vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében (Btk.372.§ (1), (2) bekezdés b.) pontja, bc.) alpontja, (5) bekezdés b.) pontja) és sikkasztás büntetében (Btk.372.§ (1),(4) bekezdés a.) pontja), a II.r. vádlott bűnösségét folytatólagosan bűnsegédként elkövetett sikkasztás büntetében (Btk.372.§ (1), (2) bekezdés b.) pontja, bc.) alpontja, (5) bekezdés b.) pontja) és csalás büntetében (Btk. 373.§ (1) és (3) bekezdés a.) pontja) állapította meg, ellenben a II.r. vádlottal szemben az eljárást további 2 rb. csalás büntette (Btk. 373.§ (1), (2) bekezdés b.) pontja, bc.) alpontja, egy esetben (4) bekezdés b.) pontja, egy esetben (5) bekezdés b.) pontja) miatt megszüntette.

a III.r. vádlott bűnösségét bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében (Btk.372.§ (1), (2) bekezdés b.) pontja, bc.) alpontja, (5) bekezdés b.) pontja), míg - helyesen - IV.r. vádlott bűnösségét 4 rb., két esetben folytatólagosan elkövetett csalás büntetében (Btk. 373.§ (1), (2) bekezdés b.) pontja, bc.) alpontja, egy esetben (5) bekezdés b.) pontja, három esetben (4) bekezdés b.) pontja) és sikkasztás büntetében, mint bűnsegéd (Btk.372.§ (1) bekezdés (4) a.) pontja) állapította meg.

A törvényszék az I.r. vádlottat halmazati büntetésül 2 év börtönbüntetésre és 5 millió forint pénzbüntetésre, a II.r. vádlottat halmazati büntetésül 1 év 10 hónap börtönbüntetésre és 5 millió forint pénzbüntetésre, a III.r. vádlottat 1 év 8 hónap börtönbüntetésre és 3 millió forint pénzbüntetésre, míg a IV.r. vádlottat halmazati büntetésül 2 év börtönbüntetésre és 5 millió forint pénzbüntetésre ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtását valamennyi vádlott vonatkozásában 5-5 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, a II., III. és IV.r. vádlottakkal szemben vagyonelkobzást rendelt el, a magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította, döntött továbbá a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész, továbbá valamennyi vádlott és védő fellebbezést jelentett be.

Az ellentétes irányú jogorvoslatok folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2015. április 28. napján kelt 2.Bf.136/2014/27. számú határozatával valamennyi vádlottal szemben hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

A megismételt eljárásban a Fővárosi Törvényszéki 2017. április 25. napján kelt 113.B.842/2015/102. számú ítéletével bűnösnek mondta ki

Az I.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében (Btk.372.§ (1), (2) bekezdés b./ pont, bc./ alpont (6) bekezdés b./ pont) és sikkasztás büntetében (Btk.372.§ (1), (4) bekezdés a./ pont),

a II.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében, mint bűnsegéd (Btk.372.§ (1), (2) bekezdés b./ pont, bc./ alpont (5) bekezdés b./ pont), 2 rb. folytatólagosan elkövetett csalás

büntetésében (Btk.373.§ (1), (2) bekezdés b. pont, bc./ alpont, (5) bekezdés b./ pont) és csalás büntetésében (Btk.373.§ (1), (2) bekezdés b./ pont bc./ alpont, (4) bekezdés b./ pont),

a IV.r. vádlottat 3 rb. egy esetben folytatólagosan elkövetett csalás büntetésében (Btk.373.§ (1), (2) bekezdés b./ pont, bc./ alpont, (4) bekezdés b./ pont), folytatólagosan elkövetett csalás büntetésében (Btk.373.§ (1), (2) bekezdés b./ pont bc./ alpont, (5) bekezdés b./ pont) és sikkasztás büntetésében, mint bűnsegéd (Btk.372.§ (1), (4) bekezdés a./ pont).

Ezért halmazati büntetésül a I.r. vádlottat 2 év szabadságvesztésre és 500 napi tétel pénzbüntetésre, a II.r. vádlottat 1 év és 8 hónap szabadságvesztésre és 400 napi tétel pénzbüntetésre, a III.r. vádlottat 1 év és 6 hó szabadságvesztésre és 300 napi tétel pénzbüntetésre, a IV.r. vádlottat 1 év 10 hónap szabadságvesztésre és 450 napi tétel pénzbüntetésre ítélte.

Valamennyi vádlottat illetően a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben, a pénzbüntetés egy napi tétel összegét 1.000 Ft-ban határozta meg, a szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre függesztette fel, meghatározva, hogy a vádlottak a szabadságvesztés végrehajtása esetén a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsáthatók legkorábban feltételes szabadságra.

A II.r. vádlottal és a IV.r. vádlottal szemben 4.000.000-4.000.000 Ft erejéig vagyonekobzást rendelt el.

A bejelentett polgári jogi igények érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

Rendelkezett az eljárás során bűnjelként lefoglalt iratokról, valamint a felmerült bűnügyi költség viselése felől.

Az elsőfokú ítélettel szemben az ügyész az I.r. vádlott terhére a büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést, míg a II., III. és IV.r. vádlottak vonatkozásában az ítéletet tudomásul vette.

A I.r. vádlott és védője, a IV.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett, a II.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a pénzbüntetés és vagyonekobzás mellőzése érdekében jelentett be fellebbezést.

Miután a III.r. vádlott és védője nem jelentettek be fellebbezést, az elsőfokú ítélet III.r. vádlott tekintetében 2017. április 25. napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.473/2017/1. számú átiratában a fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy a Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárásban a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, felderítve az ügy elbírálásához szükséges minden tényt és bizonyítékot. Ezeket egyenként és egymással is összevetve megalapozott tényállást állapított meg, indokolva, hogy a vádlottak tagadásával szemben mely bizonyítékokat vett figyelembe. A cselekmények minősítése törvényes. A büntetés kiszabásánál azonban az enyhítő körülményeket eltúlzottan értékelve az I.r. vádlottal szemben a belső arányosságra is figyelemmel nem tettarányos büntetést szabott ki. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét nyilvános ülésen elbírálv a I.r. vádlott vonatkozásában változtassa meg, mellőzze a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését, valamint I.r. vádlottat a Btk.61-62.§ alapján tiltsa el a közügyek gyakorlásáról is. Egyebekben az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A I.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában az elsőfokú ítéletet megalapozatlannak, felderítetlennek, a jogi minősítést illetően is iratellenesnek minősítette. Álláspontja szerint az 1./tényállási pont tekintetében iratellenes és ellentmondásos a NEHITI engedélyre vonatkozó ténymegállapítás. Ilyen engedéllyel a vonatkozó rendelet szerint magánszemély nem rendelkezhetett csak vállalkozók, vagy cégek, ehhez képest a II.r. vádlott a vádbeli időben tulajdonosa volt annak a Kft1-nek és alkalmazottja annak a Kft2-nek, melyek NEHITI engedéllyel rendelkeztek. Ő és a IV.r. vádlott a NEHITI engedéllyel rendelkező Kft3. tulajdonosa jogosult volt nemesfémekből készült tárgyak kis- és nagykereskedésére. Emellett az engedéllyel rendelkezők körét a NEHITI nyilvántartásából lehet ellenőrizni, védenccé azonban erre nem kapott utasítást, továbbá több tanú vallomása szerint nem is volt gyakorlat a vevőktől az engedély elkérése. Szemben az ítélet megállapításával miszerint I.r. vádlott tisztában volt azzal, vevői nem felelnek meg a Kft4. által támasztott feltételeknek, utalt arra, hogy a vevőkkel szembeni elvárásokat, feltételeket munkaszerződésben, de legalább írásban kellett volna védenccével közölni, ilyen dokumentum azonban nem készült. A II. tényállási pontnál írt III.r. vádlottnak adott a számára engedélyezettnél kedvezőbb feltételek pedig a fentiekben túl azért is iratellenes, mert a sértett Kft5. ügyvezetője elismerte, hogy ilyen feltételeket nem határozott meg. Az un. tiltólistát érintően pedig egyrészt ő sem állította, hogy II.r. vádlottról és IV.r. vádlottról kifejezetten beszélt volna I.r. vádlottnak - vagy tanú1. - emellett az Kft5. nevében IV.,r. vádlott nevére a vádbeli időben kiállított számlák is bizonyítják I.r. vádlott és tanú1. e körben egybehangzó nyilatkozatát.

A további feltételként a II. pontban írt 30 napnál hosszabb fizetési határidőben történő, a sértettek akaratával ellentétes megállapodásra, illetve a bizonytalan fizetési határidőre vonatkozó bírói megállapítás továbbá szintén iratellenes, hiszen védenccé által tanú4-éknek átadott, az áruk hollétét igazoló iratokon szerepel a 30 napos fizetési határidő, mely tanú4. vallomás szerint nem is volt kötelezően alkalmazandó fizetési határidő, azt pedig, hogy ez a szakmában nem volt általánosan elvárt határidő, bizonyítja az is, hogy tanú 4-éknek például a Kft6. felé sem számoltak el 30 napon belül, ahogyan a Bt. felé sem - tanú3. vallomása szerint - továbbá a II. tényállási pontnál meghallgatott tanú1. és tanú2. is alkalmazott ennél hosszabb határidőt.

A mindkét vádpontban szereplő azon állítás, hogy I.r. vádlott az áruk vevői részére történő átvételét nem dokumentálta, részben iratellenes a vádlott által átadott iratok alapján, továbbá a sértettek nem is bocsátottak a rendelkezésére sem szállító, sem számlatömböt, nem jogosították fel szigorú nyilvántartást igénylő bizonylatok kiállítására, míg ők számlát csak I.r. vádlott azon jelzése után állítottak ki, hogy az, árut értékesítette és a vételárat átvette. Utalt arra is, hogy tanú4-ék könyvszakértő által is megerősítetten maguk sem dokumentálták kellően a tulajdonukban, illetve birtokukban lévő árut, de azt sem, amelyet I.r. vádlottnak adtak át. Ahogy az az Kft5. esetében I.r. vádlott munkáltatójának átadva a IV.r. vádlott felé történő értékesítést igazoló iratokat, úgy tanú4-ék felé is igazolta az áruk hollétét. Iratellenes az ezzel ellentétes megállapítás, hiszen amellett, hogy II.r. vádlott a sértett felhívására tartozását írásban is elismerte a védenccé által megjelölt további vevők közül 11-en vallották, hogy a vádbeli időszakban vásároltak I.r. vádlottól. Közülük a hatóság előtt tartozását elismerték a tanúk. A védő továbbá iratellenesnek és alaptalannak tartotta, hogy védenccével szemben a bíróság tanú5. és tanú4. szavahihetőnek és érdektelennek minősítette utalva arra, hogy nem tudták okirattal igazolni a I.r. vádlott részére átadott, illetve a tőle visszavett árut, az e körben tett állításait a könyvszakértő nem támasztotta alá, valótlannul állították, hogy a teljes árukészlet a tulajdonában volt, I.r. vádlott vevői csak a vádlott-társai voltak és azt is, hogy I.r. vádlott semmit nem fizetett nekik, tanú5. ezen túl maga is üzletkötő volt, így érdektelennek nem tekinthető, figyelemmel pedig arra, hogy az áru jelentős részével elszámolási kötelezettséggel tartoztak a Bt. és a Kft6. felé, Kft4. tulajdonosa tanu4. nem tekinthető érdektelennek.

A védő kifogásolta továbbá, hogy a törvényszék az elbíráláskor hatályos törvényt alkalmazta, pedig az a kötelező pénzbüntetés és a büntetés középértékére vonatkozó rendelkezéseit tekintve hátrányosabb védencénél. Az elsőfokú bíróság indokolatlanul kötelezte védencét az írásszakértői és a könyvszakértői véleménnyel kapcsolatos bűnügyi költség megfizetésére.

A védő további tanúk meghallgatására, szembesítésekre, valamint a Kft6. és az Kft7-et illetően további könyvszakértői és a nyomozati iratok 835. oldalán lévő irat írásszakértői vizsgálatára tett bizonyítási indítványt.

Végül indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását és védence felmentését, mert a terhére rótt cselekményt nem követte el.

A I.r. vádlott írásbeli fellebbezésében az elsőfokú ítéletet ugyancsak megalapozatlannak, felderítetlennek és a jogi minősítést illetően is iratellenesnek tartotta. Míg a törvényszék a sértettek vallomását ellentmondásmentesnek minősítette azzal, hogy nem merült fel olyan körülmény, mely arra utalt volna, hogy érdekükben állt őt terhelni az I. tényállási pontot illetően tanú4-ék vallomásaiban lévő több ellentmondást jelölt meg. Így az áru átvételek módja, körülménye, a NEHITI engedély ellenőrzése, a fizetési határidő és azt illetően, hogy a vádbeli időszakban mennyien vásároltak tőle. Utóbbi esetben a sértettek számos más tanúval is ellentmondásba keveredtek. Érdekeltségüket pedig a vádlott szerint bizonyítja, hogy a tőle követelt áru jó része nem a Kft4. tulajdonában volt, ugyanakkor tanú4-ék a valódi tulajdonos a Kft6. felé nem számoltak el, az áru meglétét okirattal igazolni nem tudták, ehhez képest szerinte a sértettek mozgatórugója, hogy tőle jogtalanul követeljenek 34.000.000 Ft-ot. Az ítéleti tényállás megállapításával ellentétben 30 napnál hosszabb fizetési határidőt nem adott, több mint 29 vevőnek értékesített árut a vádbeli időszakban, közülük mindhárom vádlott kapcsolatban állt ékszerkereskedelmi céggel. Az értékesítést azért nem tudta dokumentálni, mert nem kapott hozzá eszközöket és, mert ilyen aláírás nem is volt. A II. tényállási pontnál tanú6. ellentmondásosan nyilatkozott a fizetési határidőről, arról, hogy kiknek értékesített és arról is, hogy tudta-e, hogy I.r. vádlott kinek adta el az áruját. Emellett iratellenes az az ítéleti megállapítás, hogy határidőre az átvett áru ellenértékével nem számolt el, illetve az árut nem adta vissza tekintve, hogy a köztük érvényes megbízási szerződés ilyen feltételt nem tartalmaz. Az ítélettel ellentétben 30 napnál hosszabb fizetési határidőt nem adott, az értékesítést azért nem dokumentálták, mert nem kapott hozzá eszközöket és ez elvárás sem volt. Tanú6-ot értesítette arról, hogy IV.r. vádlott és cége a vásárló, akiről feltételezte, hogy jó vevő, hiszen bizonyítottan 9 millió Ft-ot kifizetett az Kft4-nek.

A vádlott végül kérte felmentését figyelemmel arra, hogy bűncselekményt nem követett el.

A II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen fenntartotta a bizonyítottság hiányában történő felmentésre, valamint másodsorban a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését. Utalva az ékszerszakmában szokásos gyakorlatra szerinte védencének nem róható fel, hogy számla nélkül adta tovább az árut, emellett rendelkezett NEHITI engedéllyel is. Kifogásolta, hogy a sértett cég tekintetében végzett könyvszakértői véleményben a vádban írt áruk sem bevételezettként, sem hiányként nem szerepelnek. Szerinte nem fogadható el az ékszerszakértő számítása a szakértő véleményét irattal nem is támasztotta alá - eltúlzott a 6.000 Ft/gramm ár meghatározása figyelemmel arra is, hogy a vádlottak milyen áron vették át az árut. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az állapítható meg, hogy amit védence értékesített, azzal elszámolt, nincs kétséget kizáró bizonyíték arra, hogy ne állt volna szándékában az általa átvett áru értékének megtérítésére. A védő szerint a II.r. vádlott részére kedvezőbb elbírálást eredményezne az elkövetéskori Btk. alkalmazása, a vagyoneklobzás nem alkalmazható, az enyhítést illetően a pénzmellékbüntetés mellőzését és a próbaidő tartamának csökkentését indítványozta.

A II.r. vádlott új személyi okmányának számát jelentette be a felszólalás lehetőségével nem élt.

A IV.r. vádlott védője fellebbezését fenntartotta, bűncselekmény hiányában történő felmentésre tett indítványt, másodlagosan a szabadságvesztés büntetés próbaideje tartamának csökkentését, valamint a pénzbüntetés és vagyonelkobzás mellőzését kérte. Álláspontja szerint megalapozatlan a tényállás tekintetben, hogy védenca annak ellenértéke kifizetésének szándékával vett volna át árut. Utalt az ítélet megállapítására, miszerint továbbértékesítési céllal történt az ékszerek átvétele. Szerinte 30, 60 és 90 napos kifizetési határidő volt a bevett gyakorlat azzal, hogy csak az értékesítéskor számoltak el. Idézte tanú1. vallomását, hogy a IV.r. vádlott folyamatosan fizetett és tanú4. is elismerte, hogy egyedül védenca fizetett neki. Emellett a IV.r. vádlott a neki tartozó cégeknek fizetési felszólítást is küldött, eredménytelenül. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vádlott védekezését teljes egészében elvetette, holott valójában nem bűncselekmény történt, hanem cégek közötti elszámolási vitáról volt szó, a tévedésben tartás fel sem merülhet. Az enyhítő körülményeket szerinte nem kellő súllyal vette figyelembe az elsőfokú bíróság, a kiszabott büntetés olyan súlyos joghátrány, ami túlmutat a büntetés célján. Kifogásolta a pénzbüntetés kiszabását azért is, mert védenca kiskorú gyermekét egyedül neveli.

A IV.r. vádlott személyi okmánya számának bejelentése mellett csatolta a Székesfehérvári Városi Bíróság 11.P.21167/2017/3. számú határozatát a szülői felügyeleti jog megváltoztatásáról, elmondása szerint 11 éves kislánya tartásáról ő gondoskodik. A vádlott kifogásolta az ékszerszakértő által megállapított értéket, azt az akkori értékesítési árakhoz képest eltúlzottnak tartotta.

a II. és a IV.r. vádlott az utolsó szó jogán azt hangoztatta, hogy a bűncselekményt nem követte el.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a megismételt eljárást a perrendi szabályok szerint folytatta le, nem vétett sem a Be.373.§ (1)-(3) bekezdés szerinti feltétlen, sem a Be.375.§ (1) bekezdés szerint olyan súlyú relatív eljárási hibát, mely az érdemi felülbírálatot kizárná.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során az ítéletábra útmutatása alapján a vádlottakat és tanúkat a szükséges körben meghallgatta, tárgyalás anyagává tette az ügyben keletkezett okirati bizonyítékokat, továbbá indokoltan szerzett be igazságügyi ékszerszakértői véleményt az elkövetési érték vonatkozásában.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása csupán az előzmények és a családi cselekmények körében megalapozott, míg az I. és a II/2. tényállási pontok tekintetében hiányos, részben iratellenes és helytelen ténybeli következtetésen alapul, ezen kívül nem helytálló az elsőfokú bíróság indokolása sem, emiatt a Be.352.§ (2) bekezdés b./, c./ és d./ pontja alapján a történeti tényállás megalapozatlan.

A megalapozatlanság a másodfokú eljárásban a rendelkezésre álló iratok alapján megállapított, helyesbített, pontosított, kiegészített tényállással volt orvosolható. Az elsőfokú bíróság által felvett bizonyítást meghaladóan nem indokolt további bizonyítás. Az első fokon lefolytatott bizonyítás feltárt valamennyi bizonyítékot, mely a büntetőjogi felelősség megítélése szempontjából releváns, a törvényszék azonban nem észlelte a bizonyítás anyagában felmerülő ellentmondásokat, ezért az ítéletábra az alábbi indokok alapján az elsőfokú bíróságtól eltérően értékelte a bizonyítékokat.

Az ítélet tábla a Be.352.§ (1) bekezdés b./ pontjában írt jogkörében a rendelkezésre álló iratok tartalma és helyes ténybeli következtetések alapján a Be.352.§ (2) és (3) bekezdésre figyelemmel az elsőfokú ítélettől eltérő tényállást állapított meg az alábbiak szerint:

I. tényállás:

A I.r. vádlott 2002. szeptember 2-től dolgozott az Kft4. üzletkötőjeként. Munkavégzése során munkáltatójától aranyékszereket és ékszeralapanyagot - törtaranyat - vett át, azokat kiskereskedelmi tevékenységet folytató ékszerkereskedőknek értékesítette, az értékesítésből származó bevételt illetően elszámolási kötelezettség terhelt. A vételár vevők részéről készpénzben történő kifizetésekor I.r. vádlott számlát, szállítólevelet nem állított ki, arra jogosultsága nem is volt, papírcédulára jegyezte fel az átadott áru súly és karát szerint.

A I.r. vádlott az általa 2003. január és 2003. március között a munkáltatójától átvett 88.340.496 Ft értékű áruból a II.r. vádlott részére 35.581.880 Ft értékben, a III.r. vádlott részére 25.551.751 Ft értékben, a IV.r. vádlott részére 18.844.537 Ft értékben adott át aranyékszert és törtaranyat.

Az I.r. vádlott munkáltatója felszólítására 2003. március végén a II., III. és IV.r. vádlottnak átadott áru ellenértékével nem tudott elszámolni, vevőit azonban megnevezte. Nem bizonyította, hogy az I.r. vádlott az áru továbbértékesítése során a munkáltatójával kötött megállapodást megszegte volna, a megengedettnél kedvezőbb feltételeket biztosított volna a II., III. és IV.r. vádlottnak. Azt sem lehetett ítéleti bizonyossággal megállapítani, hogy tudomással bírt volna arról, hogy a II.r. és a III.r. vádlottak a 15/1989. (IX.7.) KeM rendelet és az 5/1997. (III.5.) IKIM rendeletben foglaltakra figyelemmel nem jogosultak nemesfém-ből készült tárgyakkal kis- és nagykereskedelmi tevékenység folytatására. Nem bizonyította továbbá, hogy a II.r. és a III.r. vádlott a I.r. vádlott által rájuk bízott ékszereket és ékszeralapanyagokat eltulajdonították volna.

Az átvett áruból a II.r. vádlott 2.002.010 Ft értékben adott vissza áru az Kft4. képviselőjének, míg a IV.r. vádlott akkori élettársa 18.112.676 Ft értékben fizetett meg, illetve szolgáltatott vissza áru.

II/2.

Az I.r. vádlott 2004. május 6-tól az Kft5. üzletkötőjeként dolgozott. A megbízási szerződés alapján a cég által szállítólevelén átadott aranyékszereket értékesítette a bevétellel, illetve az áruval való elszámolási kötelezettség mellett.

Az I.r. vádlott 2004. május 6. és 2004. május 19. között a megbízójától átvett 8.747.897 Ft értékű aranyékszerből 7.707.857 Ft értékű áru a IV.r. vádlottnak adott át, a további áru más vevők felé értékesítette.

Az áru átadásakor az I.r. vádlott számlát és szállítólevelet nem állított ki, arra az Kft5. nevében jogosultsága sem volt.

Az I.r. vádlott a megbízója felszólítására a IV.r. vádlott kivételével átvett áru ellenértékével elszámolt, vevőjeként a IV.r. vádlottat a megbízója, a Kft. képviselője tanú6. felé megnevezte.

Nem bizonyította, hogy a I.r. vádlott a megbízójával kötött megállapodással ellentétben a IV.r. vádlott részére az értékesítéskor kedvezőbb feltételeket biztosított volna. Kétséget kizáró módon nem bizonyította az sem, hogy a IV.r. vádlottnak ne lett volna szándéka az áru ellenértékének megfizetése.

Az I.r. vádlott által átvett és IV.r. vádlottnak átadott áru értékeként I.r. vádlott 261.648,- Ft-ot fizetett meg tanú6. részére.

Az elsőfokú ítéletben több helyen megjelenik a sértettek következetes és ellentmondás mentes vallomására való hivatkozás, ez a megállapítás azonban iratellenes, hisz tanú5. és tanú4., valamint tanú6. is több esetben ellentmondásba keveredett saját állításaikkal is. Ezen túlmenően a sértettek vallomásai részben ellentétesek, nem csak a vádlottak, de egyéb tanúk vallomásával, részben az iratok tartalmával és nem erősíti meg azokat a könyvszakértői vélemény sem. Iratellenesen rögzítette a törvényszék ítélete indokolásában, hogy az I. tényállási pont esetében a tanúk a sértetti előadást erősítették és az is, hogy a II. pontot illetően tanú1., tanú2. és tanú6. következetesen, egymást alátámasztva, megerősítve számoltak be a történetekről.

Az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott bűnösségét az I. és II/2. tényállási pont tekintetében azzal látta megállapíthatónak, hogy a rábízó által számára meghatározott szabályok megszegésével adta át a rábízott aranyárut vádlott-társai részére, magatartása lehetetlenné tette, hogy megbízói az adott árut felleljék, vagy az ellenértéket behajtsák, továbbá lehetővé tette, hogy társai adott árumennyiséget fizetés nélkül megszerezzenek. (elsőfokú ítélet 39. oldal 7. bekezdés)

Az I. tényállási pontban az I.r. vádlott elkövetési magatartását akként írta le, hogy az általa 2003. január 6. és március vége között értékesítésre átvett ékszerek hollétét eltitkolva az Kft4. képviselői előtt és II., III. és IV.r. vádlottaknak annak tudatában adta át az árut, hogy nem felelnek meg a sértett által támasztott feltételeknek, hiszen tudta, hogy

- magánszemélynek nem, csak kiskereskedők részére értékesíthet - meg kell győződnie arról, hogy a vevőknek van NEHITI engedélye, ugyanakkor ezen kötelezettségét nem teljesítette:
- maximum 30 napos határidővel helyezhet ki árut, készpénzes fizetés esetén nem adhat jelentős árengedményt, ennek ellenére bizonytalan fizetési határidőben állapotodott meg
- mivel nem született elismervény az ékszerek átvételéről, a fizetés sem kényszeríthető ki (elsőfokú ítélet 7. oldal)

Az I.r. vádlott a tanú5. és tanú sértettel történő elszámolást illetően állította, hogy a feljelentésben csatolt 2003. március 27-i táblázat (nyomozati iratok 1. kötet 111. oldal) az akkori kintlévőségeit igazolja, azt, hogy kinek mekkora tartozása állt fenn vele szemben. (nyomozati iratok 2. kötet 893. oldal) A vádlott később sem cáfolta, hogy az iraton megjelölt 36.604.725 Ft és 5907, 1 gr. arany alapanyagot átvette a megbízójától, védekezése következetesen arra irányult, hogy az ékszereket vevőkhöz kihelyezte, akik 2003. március 27-én annak ellenértékét még nem fizették meg. A vádlott utóbb a sértett által csatolt jegyzőkönyvbe foglalt azon nyilatkozatát, hogy a tartozását képező árukat 29 ékszer kiskereskedelmi cégnek helyezte ki, akként pontosította, hogy az ékszerek legalább 39 vagy 40 cégnél lehettek (nyomozati iratok 895. oldal), valamint a nyomozóhatóság rendelkezésére bocsátotta az általa készített táblázatot azokról, akik 2003. március 27-e után fizettek, vagy elismerték a tartozásukat (nyomozati iratok 931. oldal)

A vádlott fenti védekezésével szemben az az elsőfokú ítéleti megállapítás, hogy az I.r. vádlott a 2003. január 6. és 2003. március vége között az átvett összesen 88.340.496 Ft értékű árut II., III. és IV.r. vádlottnak adta át az ítélet szerint sem helytálló, hiszen a tényállás szerint a II.r. vádlott részére 35.581.880 Ft, a III.r. vádlott részére 25.551.751 Ft, míg a IV.r. vádlottnak 18.844.573 Ft értékben adott árut, mely összesen 79.978.168 Ft nyilvánvalóan nem egyezik az átvett teljes árukészlet értékeként megjelölt mintegy 88 millió Ft-tal.

Az ítéleti megállapítás ellentétes ugyanakkor a vád tényállásával is, miszerint az I.r. vádlott az Kft4-től átvett 36.604.725 Ft értékű aranyékszer és az 5907, 1 gr. törtaranyból (vádmódosítás szerinti összérték 88.836.496 Ft) 30.719.650 Ft értékű aranyékszert és ékszeralapanyagot adott át II., III. és IV.r. vádlottnak.

Az ítéleti megállapítás továbbá ellentétben áll tanú7. és tanú8. tanúk vallomásával és tanú9. 2003. március 25-i vásárlását igazoló számlával (nyomozati iratok 925. oldal), továbbá a sértett által az iratokhoz csatolt összesen 12 db az I.r. vádlott vádbeli időszakra vonatkozó (nyomozati iratok 509., 519-523, 541-549, 557-561/a) összesen nettó 2.655.810 Ft értékű aranyáru eladását igazoló számlával.

Az elsőfokú bíróság ezeket a bizonyítékokat egyáltalán nem értékelte, míg a vádlott állításait, miszerint országszerte rendszeresen többeknek értékesített adatszerűen - a vádbeli időszakra vonatkozóan konkrét vevőket is megnevezve (elsőfokú ítélet 18. oldal 3. bekezdés, 1.B.1529/2009/55. jkv. 61-91. oldal) - megerősítő 1. sz. tanú vallomását a mérlegelés körében csak annyiban érintette, hogy I. sz. tanú csak általánosságban nyilatkozott, a konkrét ügyre vonatkozó részletekre nem. (elsőfokú ítélet 36. oldal 10-11. sor) Emellett tanú4. tanú is elismerte, hogy „körutazásuk során” többen elismerték neki, hogy tartoznak I.r. vádlottnak, nekik később az árut is számlázták. (1.B.1529/2009/55. jkv. 118. oldal).

A fentiek alapján nem megalapozott az ítélet azt illetően sem, hogy a vádlott csak a II., III. és IV.r. vádlottnak értékesített volna.

Az elsőfokú ítélet szerint továbbá az I.r. vádlott úgy adta át az ékszereket a II., III. és IV.r. vádlottnak, hogy tudatában volt, hogy nem felelnek meg a Kft4. által támasztott feltételeknek, miszerint vevő csak NEHITI engedéllyel rendelkező kiskereskedő lehet. Az ítélet szerint a vádlott nem ellenőrizte a NEHITI engedély meglétét, ezzel meglévő kötelezettségét nem teljesítette. A vádirat szerint az I.r. vádlott az aranyáruval sajátjaként rendelkezett, mikor a II. és III.r. vádlottnak annak ellenére értékesített árut, hogy a NEHITI nyilvántartásában nem szerepeltek, illetve nem álltak kapcsolatban a nyilvántartásban szereplő cégekkel.

Túl azon, hogy a fentiek szerint az I.r. vádlott nemcsak a II., III. és IV.r. vádlottnak értékesített a vádlott következetesen állította, hogy tevékenységét illetően ilyen feltételeket vele szemben a Kft4. nem állított (nyomozati iratok 909. oldal) továbbá az ékszerszakmában nem szokás az engedély elkérése. A vádlott 2002. szeptember 2-án kelt, a sértett által csatolt munkaszerződése (nyomozati iratok I. kötet 53-55. oldal) az értékesítést illetően előírást, kötelezést nem tartalmaz. Az egyéb, ezzel ellentétes tartalmú írásos dokumentum nem került csatolásra és a sértettek képviselői - tanú4. és tanú5. - sem állították, hogy ilyen irat létezne.

A vádlotti védekezéssel szemben tanú4. szerint szóban rögzítették az értékesítés feltételeit, vagyis I.r. vádlott tudta, hogy csak NEHITI engedéllyel rendelkező ékszerkereskedőnek értékesíthet, (1.B.1529/2009/55. jkv. 96-97. oldal), mikor pedig a II. és III.r. vádlott lakására ment értékesíteni, tudnia kellett, hogy nincs NEHITI engedélyük. (elsőfokú ítélet 15. oldal) tanú5. az ítélet szerint (17. oldal 3. bekezdés) tisztázta is I.r. vádlottal, hogy milyen feltételekkel értékesíthet, tisztában volt vele, hogy csak NEHITI engedéllyel rendelkező kiskereskedőnek adhat el, meg kellett győződnie arról, hogy a vevőnek van-e üzlete, mert ha van, úgy „feltételezhetően engedélye is van, és ha valakivel együtt dolgozik, erről meg is kellett győződnie”.

Az elsőfokú bíróság által is hivatkozott feljelentés azt tartalmazza, hogy I.r. vádlott kizárólag kiskereskedelmi jogosultsággal rendelkező személyek felé volt jogosult eljárni. (nyomozati iratok

37. oldal) A nyomozás során azonban erről sem tanú4., sem tanú5.a nem vallott, sem erre, sem a NEHITI engedélyre vonatkozó kérdést nem intézték hozzájuk.

I.r. vádlott azon védekezését, miszerint nem volt szokás a NEHITI engedély elkérése a vevőktől alátámasztja tanú1., tanú2., tanú10., az I. sz. tanú, de tanú4. vallomása is.

tanú1. IV.r. vádlottról azt vallotta, őt személyesen ismerte, neki volt engedélye, különben nem nyithatott volna nagykereskedést a fémjelzővel szemben (nyomozati iratok 939. oldal), tanú2. pedig arra a kérdésre, hogy hogyan győződött meg, hogy II.r. vádlottnak és IV.r. vádlottnak van-e nemesfémkereskedési engedélye, azt válaszolta, hogy IV.r. vádlott már korábban folytatott nagykereskedelmi tevékenységet 2001-ben, „ő ilyen körökben mozogott”. II.r. vádlottról pedig igazából nem győződött meg, az igazolványát azt látta. (985. oldal)

tanú4. továbbá azt vallotta az első alkalommal a vevőktől megkérdezték van-e kiskereskedelmi üzletük, van-e NEHITI engedélyük, bejegyeztették-e magukat a nyilvántartásba, a továbbiakban már nem kellett (1.B.1529/2009/55 jkv.127. oldal)

tanú10. tanú azt vallotta az eladók sosem kérték el a NEHITI engedélyeiket (1.B.1592/2009/55. jkv. 16. oldal) továbbá I.sz. tanú is állította, sosem kértek a vevőktől NEHITI engedélyt. (1.B.1529/2009/55. jkv. 75. oldal)

Azt a vádlotti állítást, hogy a NEHITI irodaházba csak az engedély igazoló mágneskártyával lehetett belépni (nyomozati iratok 907. oldal) megerősítette tanú6. is. (nyomozati iratok 1037. oldal) Míg I.r. vádlott azt is következetesen vallotta, hogy II.r. vádlott és III.r. vádlott a NEHITI irodaházban is vett át tőle árut. (nyomozati iratok 907. oldal) tanú1. tanúként szintén azt vallotta, hogy II.r. vádlottnak adott át árut a régi OMKER épületében (136-204/2005.bü. nyomozati iratok 935. oldal), továbbá, hogy II.r. vádlott megmutatta neki a „fémjelzőbe” a belépőjét (937. oldal), másutt: II.r. vádlott mágnescsíkos fényképes NEHITI belépőkártyát mutatott neki. (939. oldal, 36.B.VIII.842/2015/35. jkv. 6-7. oldal)

Mindehhez értékelve a II.r. és a IV.r. vádlott védekezését is azt illetően, hogy szerintük NEHITI engedéllyel rendelkező vállalkozások nevében jártak el, illetve III.r. vádlott vallomását, miszerint cége nevében volt engedélye arra, hogy viszonteladótól árut vegyen át és értékesítse, nem bizonyított, hogy I.r. vádlott kötelezettségét megszegte azzal, hogy nem győződött meg arról, hogy vevőinek van-e NEHITI engedélye. Az sem állítható továbbá teljes bizonyossággal, hogy annak tudatában adta át az árut vádlott-társainak, hogy nem felelnek meg a Kft4. által támasztott feltételeknek.

Hozzáteendő a NEHITI engedéllyel kapcsolatos kötelezettségzegés hiányát a vádirat sem tartalmazza.

Ezentúl az elsőfokú bíróság a jogi indokolás körében tett megállapítása, miszerint a II. és IV.r. vádlottak a részükre átadott árut az ékszerszakmában jellemző gyakorlat szerint jogosultak voltak értékesíteni, rendelkezhetek vele, (elsőfokú ítélet 40. oldal 21-23. sor) nemcsak az ítéleti tényállással, de az indokolás más részével - miszerint II. és IV.r. vádlottak kereskedelemre nem voltak jogosultak - (40. oldal 5-6. sor) is ellentétben áll, egyezik azonban a vádlottak e körben következetes vallomásával.

A vádirat a fentieken túl azt is az I.r. vádlott terhére rója, hogy a munkáltatójával kötött megállapításhoz képest hosszabb fizetési határidőt biztosított, míg az elsőfokú ítélet szerint tudta, hogy maximum 30 napos határidővel helyezhet ki árut, továbbá, hogy készpénzes fizetés esetén sem adhat jelentős árengedményt, ennek ellenére bizonytalan fizetési határidőben állapodott meg.

Túl azon, hogy a vád sem tartalmazza, az elsőfokú bíróság sem adja magyarázatát a jelentős árengedményre vonatkozó megállapításoknak tan5. nyomozás során tett megjegyzésén túl, (461. oldal) miszerint a vádlottnak erre jogosultsága nem volt, arra utaló és értékelt bizonyíték nincs, hogy ezzel a vádlott élt volna, így ez az állítás indokolatlan.

A fizetési határidőket tekintve a feljelentés azt tartalmazza, a vádlott nem volt feljogosítva arra, hogy bárkinek ilyen nagy mennyiségben adjon ki halasztott fizetésre árut, (nyomozati iratok 37. oldal) a munkaszerződése erre vonatkozó kikötést azonban nem tartalmaz. (nyomozati iratok 53-55. oldal)

Tanú4. a nyomozás során úgy nyilatkozott az elszámolásra 1-2 havonta került sor, a vádlottnak minden alkalommal valamennyi áruval el kellett számolnia. (nyomozati iratok 423. oldal)

Tanú5. a a nyomozás során először csupán a második kihallgatásakor nyilatkozott úgy, hogy 30 napos határidővel helyezhetett ki árut I.r. vádlott. (nyomozati iratok 461. oldal)

Az I.r. vádlott a nyomozás során ugyanerről azt mondta 30, 60 és 90 napon fizetési határidővel dolgoztak (nyomozati iratok 895. oldal), ugyanakkor hivatkozott arra is, hogy a tanú4-éknek átadott az áru kihelyezését igazoló „cetliken” ő mindig 30 napot határozott meg és a vádlott által megjelölt összesen 35 irat (nyomozati iratok 63, 69, 75-97, 101-109. oldal) közül csupán a 97. oldalon csatoltan található 30 napot meghaladó fizetési határidő.

Ugyanerről a bírói szakban vallott I.sz. tanú is, (1.B.1529/2009/55. tjkv.69-70. oldal) eszerint általában 30 napos volt a fizetési határidő, de volt vevő, aki ennél többet kért, továbbá figyelemmel arra, hogy az egész országot járták előfordult, hogy egy hónapon belül még vissza sem mentek a vevőhöz. Tanú11. vallomása szerint (nyomozati iratok 1105. oldal) a halasztott fizetés legjellemzőbb módja 30 nap, de 60 is lehetett.

Tanú4. bíróság előtt tett vallomása szerint (1.B.1529/2009/55. jkv. 97., oldal) megmondta I.r. vádlottnak, hogy egy hónap fizetési haladékot lehet adni, (129. oldal) azt is mondta, hogy mikor hónap végén (2003. I.) nem hozta a pénzt még februárban és márciusban is adtak át neki árut. (100-101. oldal) Vallotta azt is, hogy I.r. vádlott említette a 30 nap nem tartható, ezért úgy gondolta 60, 90 napot hagy a vevőknek (103-104. oldal), továbbá, hogy a fia közölte vele, hogy az azonnali értékesítés nem megy (108-110. oldal) és a fia nyugtatta akkor is, mikor a januárban elvitt szokatlanul nagy mennyiségű áruval I.r. vádlott nem számolt el, mondván örüljenek neki, hogy kihelyezi az árut és lesz belőle majd eladás (112. oldal), továbbá fia és I.r. vádlott is nyugtatták 2003. február közepe körül azzal, hogy ez egy olyan időszak, mikor egy kicsit hosszabb határidőt kell adni, (115. oldal) vallotta azt is, hogy általában arra adtak utasítást, hogy a Kft6-tól átvett árut nekik 3 hónapon belül kellett volna kifizetni. (161. oldal)

Mindezek alapján nem bizonyított, hogy a I.r. vádlott kötelezettségét megszegve engedélyezett hosszabb fizetési határidőt.

Azt is a vádlott terhére rója a vádirat, hogy először hamis tartalmú feljegyzései felhasználásával olyan cégeket jelölt meg, akik nem vásároltak tőle, az elsőfokú ítélet pedig ezentúl azt is, hogy az ékszerek hollétét eltitkolta megbízója előtt, hamis feljegyzései alapján valótlannal állította, hogy az ékszereket 29 kiskereskedőnél helyezte el.

A korábban kifejtettek szerint bizonyított, hogy I.r. vádlottnak a vádbeli időszakban több vásárlója is volt, tanú4. azt is megerősítette, hogy közülük többen fizettek 2003. március 27. után is - erről vallott tanú10. és tanú12. is. Ezentől a feljelentésben foglalt táblázatban a vádlott-társak nevével fémjelezett „csoportok” felsorolásánál több olyan cég és személynév van jelölve, akik a vádlott korábbi vevői voltak, ez alapján nem cáfolható, hogy I.r. vádlottnak a társain kívül is többen

tartoztak, így nem bizonyítható a szándékosan hamis tartalmú feljegyzések készítése és felhasználása sem.

Míg a vádirati tényállás szerint az I.r. vádlott az ékszerek és ékszeralapanyagok átvételéről nem állított ki számlát, illetve szállítólevelet, addig az elsőfokú ítélet szerint a vádlott az ékszerek átadását nem dokumentálta, ezzel lehetetlenné tette a Kft4. által a vevőkkel való utólagos elszámolást, továbbá a vádlott tudta, hogy elismervény nélkül a fizetés „nem kényszeríthető ki”.

A tanú4. és tanú5. tanú, valamint az I.r. vádlott etekintetben egybehangzó vallomásán alapuló ítéleti tényállás, miszerint az I.r. vádlott az árut szállítólevél nélkül vette át, őt a vevők felé kiállítandó szállítólevél és számlatömbbel nem látták el, (6. oldal 13-15. sor) egybecseng azzal a vádlotti védekezéssel, hogy az áru kihelyezésénél dokumentálásra kötelező előírás nem volt, a vevők felé a Kft4. nevében nem volt jogosultsága bizonylatot kiállítani.

A tényállás továbbá azt is tartalmazza, hogy a vádlott az áru átadásakor papírcédulára jegyezte fel az átadott árut súly és karát szerint (6. oldal 17-18. sor)

Pusztán az elsőfokú tényállás fent idézett részei és a vádlott nem cáfolt védekezése alapján megalapozatlan az a következtetés, hogy a vádlottnak átvételi elismervény ellenében kellett volna az árut kihelyezni. Ilyen irat kiállítására a megbízó nevében jogosultsága sem volt, ezzel a sértett is tisztában volt, az elismervény hiánya miatt tehát a vádlottnak nem kellett tudnia, hogy a fizetés nem kényszeríthető ki.

A Kft4. által az adásvétel során alkalmazott módszer, miszerint az I.r. vádlott által kihelyezett ékszerekről csak azok kifizetése után állítottak ki számlát, míg a vádlottnak a megbízó nevében bizonylat kiállítására nem volt joga, okkal veti fel a kérdést milyen átvételi elismervény biztosította volna a sértett részéről a vevőkkel való utólagos elszámolást, hogyan kényszeríthették volna a vevők részéről a kifizetést.

Hozzáteendő a vádlotti védekezés egyik pillére, miszerint vevői számla híján tagadták le utóbb az áru átvételét.

A vád továbbá csak azt az árumennyiséget rója az I.r. vádlott terhére, melyet ő II.r. vádlott, a III.r. vádlottnak és a IV.r. vádlottnak átadott. Márpedig a II. és III.r. vádlottak a feljelentéshez csatolt 2003. április 7-én kelet (115. oldal) és a 2003. április 11-én kelt (117. oldal) irattal a vádban írt teljes árumennyiség - ékszer és ékszeralapanyag - átvételét elismerték, ahogyan a IV.r. vádlott élettársa a 2003. március 28-án kelt irat szerint. (113. oldal)

Az iratok továbbá tartalmazzák az érintettek nyilatkozatát is a visszafizetést illetően, egyébiránt a sértett a II.r. vádlott által vállalt visszafizetési határidő lejárta előtt 2003. május 30-hoz képest már 2003. május 26-án feljelentést tett a nyomozóhatóságnál úgy, hogy II.r. vádlott a sértett részére 2003. május 22-én a feljelentés szerint is kb. egymillió Ft értékben árut szolgáltatott vissza, míg a IV.r. vádlott élettársa 7.436.455 Ft-ot visszafizetett. Ezen iratok alapján nem állítható, hogy az I.r. vádlott lehetetlenné tette volna munkaadója számára az utólagos elszámolást.

A II/2. tényállási pont esetében az ügyészség és az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott bűnösségét azzal vélte megállapíthatónak, hogy az árut átadásakor a IV.r. vádlottnak a munkáltatójával kötött megállapodásnál kedvezőbb feltételeket biztosított, a vád szerint szállítólevelet és számlát, illetőleg bizonylatot, az elsőfokú ítélet szerint átvételi elismervényt nem állított ki lehetetlenné téve ezzel a Kft5. számára az utólagos elszámolást.

A vádirat alapvető ellentmondása, hogy míg annak 2. oldal utolsó mondata és a 3. oldal első mondata szerint az I.r. vádlott által átvett összesen 4.082.827 Ft-ból 3.946.075 Ft értékű áruval

rendelkezett sajátjaként IV.r. vádlottnak történő átadásnál, addig a 3. oldal 3. bekezdésben a bűncselekményként okozott kárként - mindkét vádlott terhére - a 4.082.827 Ft került megállapításra. Az elsőfokú ítélet is tartalmazza mindkét árumennyiség szakértői vélemény szerinti értékét, arra vonatkozó megállapítást azonban nem, hogy az I.r. vádlott a teljes általa átvett és el nem számolt ékszerek tekintetében rendelkezett volna a munkáltató akaratával ellentétesen.

Az elsőfokú ítélet a vádban foglaltakon túl megállapítja, hogy I.r. a IV.r. vádlottal az elvárt 30 napos határidőn túli bizonytalan fizetési határidőben állapodott meg és erről tanú6. nem tájékoztatta, vele nem egyeztetett.

Az I.r. vádlott védekezésének lényegét az elsőfokú ítélet tartalmazza (24-25. oldal) hiányos és iratellenes azonban az elszámolási - fizetési határidőre vonatkozó vádlotti védekezés és a tényállásban írt megállapítás. A nyomozás során a vádlott úgy nyilatkozott, hogy a megbízási szerződés határozatlan időre szólt, akkor kellett teljesíteni, ha az ékszert eladta és a pénz hozzá befolyt (nyomozati irat 1511. oldal.) az elvileg szokásos 30 napos fizetési határidőre vonatkozóan állította, erre nem volt megállapodása tanú6-al, az utazó ügynökök nagy része ezt a módszert alkalmazta. (1513. oldal) Hiányos azt illetően is az ítélet indokolása, hogy a vádlott elmondása szerint az Kft5-től átvett - a szállítólevélen meghatározott összegű - 4.082.827 Ft értékű áruból 5-6 cégnek értékesített, akik ki is fizették az árut és az ő befolyt 285.352 Ft-ot továbbította is a sértett felé, míg a IV.r. vádlottnak a maradék 3.797.475 Ft értékű árut adta át - jutalékával emelten - 3.946.075 Ft összegben, melyből a IV.r. vádlott kb. 150.000 Ft-ot fizetett, ezt ő saját pénzével egészítette ki. (1505. oldal)

Ahogy az I. vádpont esetében a Kft4. képviselői, úgy tanú6. sem látta el a I.r. vádlottat az Kft5. nevére szóló számlával, illetve szállítólevéllel. A vádlott és tanú6. tanúvallomása szerint (1.B.1529/2009/64. jkv. 46. oldal), továbbá a számla kiállítására is az előzővel azonos módon az I.r. vádlott által átadott ékszerek értékesítésekor - vagyis a vételárnak az Kft5.-höz való beérkezését követően került sor. Mindezek szerint I.r. vádlott nem is volt jogosult az Kft5. nevében bizonylatot kiállítani, a vevőkkel való utólagos elszámolást tehát nem ő, hanem megbízójának eljárása nehezítette meg, azt pedig, hogy az ő dokumentálása alapján a vevő személy tisztázható volt, bizonyítja a IV.r. vádlott etekintetben tett gyanúsítottai pozícióban tett elismerő nyilatkozata, miszerint a vádbeli időben vásárolt az I.r. vádlottól, (nyomozati iratok 1411. oldal) azt ugyan nem tudta megmondani, hogy milyen cég áruját vette át tőle, így azt sem zárta ki, hogy a vádlott által csatolt iratban (1523. oldal) több cég áruja is szerepelhetett. (1413. oldal) Ehhez képest a 2005. május 22-én kelt iratban a „Kft8. neve”, illetve IV.r. vádlott neve úr feltüntetése mellett különböző részösszegek összesítéseként 3.946.675 Ft szerepel „IV.r. vádlott neve” aláírással (1523. oldal) a fizetési határidő 2004. június 22.

Tanú6. a fizetési határidőt tekintve a nyomozás során azt adta elő, hogy I.r. vádlottal - és tanú1-el - konkrét határidőben nem állapodtak meg (1031. oldal), a megállapodás során arra nem tértek ki, hogy ők a vevőkkel milyen fizetési feltételekben állapodtak meg, felé, vagy a vételárral, vagy az áruval kellett elszámolni. (1033. oldal)

Az I.r. vádlott által csatolt 2004. május 6. napján kelt megbízási szerződés a vádlottat arra hatalmazta fel, hogy a cég által szállítólevélen átadott belföldi aranyékszereket értékesítse „elszámolás az adott szállítólevél alapján folyamatosan történik”. (1519. oldal)

Tanú1. a nyomozás során egyáltalán nem vallott a fizetési határidőről az általa jegyzett 2005. március 30. napján kelt feljelentés szerint (119. oldal) - mely lényegét tekintve egyezik a tanú1. ellen tett feljelentéssel - az I.r. vádlott mintegy fél év alatt az általa átvett ékszer csak egy részével számolt el, az I.r. vádlott a fizetési kötelezettségének igyekezett ugyan eleget tenni és 2005. januárig

547.000 Ft-ot megfizetett, a fennálló összeggel a feljelentés keltéig nem számolt el, azt általa ismeretlen személyeknek értékesítette.

A feljelentéshez csatolt I.r. vádlott által 2004. május 6., 12. és 19.-i átvételt igazoló elismervények (121-123. oldal) fizetési határidőt nem tartalmaznak.

Tanú6. tanúként az 1.B.1529/2009. szám alatti eljárásban sem nyilatkozott 30 napos fizetési határidőről, azt vallotta I.r. vádlottal megegyeztek, hogy hetente, kéthetente jár be, amikor valamit értékesít, az ebből folyó pénzzel elszámol. (64. tjkv. 36. oldal) A fentiek miatt az utóbb hatályon kívül helyezett 1.B.1529/2013/105. számú ítélet tényállása (8-9. oldal) nem tartalmaz fizetési határidőt.

Tanú6. tanú ehhez képest a megismételt eljárás során (113.B.842/2015/37. jkv.) nyilatkozott úgy, hogy két havonta, három havonta számoltak el a vevőkkel, az is elfogadott dolog volt, hogy valaki több hónap múlva fizetett, arra nem emlékezett, hogy I.r. vádlottal megállapodtak volna abban, mi történik, ha valaki 30 nap múlva nem fizet, de ez (30 nap) a szakma íratlan szabálya, (4. oldal) a 30 nap működik az ékszer szakmában. (5. oldal)

Tanú6. továbbá a nyomozás során nem hivatkozott arra sem, hogy I.r. vádlott a vele megállapodottnál kedvezőbb feltételeket biztosított volna IV.r. vádlottnak, mindössze azt mondta IV.r. vádlott - és II.r. vádlott - náluk már régóta tiltólistán volt, ezért az Kft.5. keresett és kedvezményes árujához az ő megkerülésével tanú1. és I.r. vádlotton keresztül jutottak. Arra a tanú nem emlékezett, hogy mondta volna I.r. vádlottnak, vagy tanú6-nak, hogy nekik ne adjanak árut, de „elvileg” tudniuk kellett, hogy rossz a hírük. (1033. oldal)

Azt, hogy a tiltólistáról tudtak volna az I.r. vádlott és tanú1. is következetesen tagadta.

Hibás, iratellenes és a rendelkezésre álló adatok tükrében értelmezhetetlen az elsőfokú ítéletben a kár megtérüléseként feltüntetett 1.040.040,- Ft összeg.

A feljelentés, tanú6. és az I.r. vádlott nyomozati vallomása alapján a vádlott összesen 547.000 Ft-ot fizetett meg 2005. januárig tanú6-nak, az összeg egy része 285.352 Ft azoknak az aranyékszereknek az ellenértéke - I.r. vádlott nem cáfolta vallomása szerint -, melyeket nem IV.r. vádlottnak értékesített, így nem is az eljárás tárgya. A további 261.648,- Ft összeg, amit a IV.r. vádlott felé történő adásvétel ellenértékékként juttatott a sértetthez.

Az elsőfokú ítéletben szereplő mintegy egymillió forint forrása az iü. ékszerszakértői vélemény (61. utóirat. 4. oldal) megállapítása, mely - az egyébként a fentiek szerint téves - 485.352 Ft - kiskereskedelmi árát 1.040.040,- Ft-ban határozta meg. Jelen esetben azonban nem áru visszaadása, hanem pénzbeli törlesztés történt 547.000,- Ft értékben.

Az 1978. évi IV. törvény 317.§ (1) bekezdés szerinti sikkasztást követ el, aki a rábízott idegen dolgot jogtalanul eltulajdonítja, vagy azzal sajátjaként rendelkezik. Rábízással a dolog tulajdonosa az őt megillető egyik részjogosítványok a birtoklás jogát ruházza át más személyre, a sikkasztás így az ingó dolog feletti jogszerű birtoklás kihasználása, visszaélés a tulajdonos bizalmával.

A fenti bizonyítékokon alapuló irányadó tényállás alapján a sikkasztás elkövetési magatartásának egyike sem állapítható meg. Az eltulajdonítás, vagyis az, hogy az I.r. vádlott a jogszerűen rábízott dolgot véglegesen meg akarta volna szerezni, alappal fel sem vethető az ügyben, ennek alapjául szolgáló tényállási elem a vádban sem került rögzítésre.

Az irányadó tényállás szerint ezentúl nem állapítható meg, hogy az I.r. vádlott a megbízás során vállalt kötelezettsége megszegésével értékesítette az árut és az sem bizonyított, hogy a z áruval ne lett volna képes elszámolni, annak fellelhetőségét megjelölni. Az a körülmény, hogy a sértettektől

átvett árut azok beleegyezésével értékesítette, azonban az ellentértékkel nem számolt el, ön magában nem értékelhető akként, hogy a vádlott a tulajdonost megillető rendelkezési jogot szándékosan jogellenesen a sértett érdekét sértő módon gyakorolta volna. Mindezek okán cselekménye a sikkasztás elkövetési magatartása a sajátjakénti rendelkezésként nem értékelhető. A vádlott a törvényi tényállást nem merítette ki, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bírósághoz képest eltérő tényállás és jogi következtetés alapján az I.r. vádlottat az ellene folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette (Btk.372.§ (1), (2) bekezdés b./ pont, bc./ alpont, (6) bekezdés b./ pont) és sikkasztás büntette (Btk.372.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés a./ pont) miatt emelt vád alól a Be.331.§ (1) bekezdés szerint - figyelemmel a Be.6.§ (3) bekezdés a./ pontjának rendelkezésére - törvényi tényállási elem híján felmentette.

Az I. tényállási pontban érintett a II.r. vádlott és a III.r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság az elkövetési magatartást akként állapította meg, hogy a vádlottak tudva, hogy az I.r. vádlott az árut nekik kedvezőbb feltételekkel és dokumentálatlanul adja át, azt ismeretlen módon értékesítették, a sértett felhívására tartozásukat elismerték, abból csak II.r. vádlott szolgáltatott vissza kisebb mennyiségű ékszert. A tényállás alapján őket a bíróság sikkasztás bűnsegédjeként marasztalta. Figyelemmel a bűnsegély járulékos jellegére, a bűnsegédi felelőssége nem terjedhet túl a tettes felelősségén, tettesi alapcselekmény nélkül pedig önálló részesség nincs, így az I.r. vádlottnak, mint tettesnek a sikkasztás büntette miatti vád alóli felmentése a bűnsegédek felmentését indokolja.

Utalva a vádiratnak az elsőfokú ítélettől eltérő tényállására - az I.r. vádlott által szállított árut eltulajdonították- a bíróság megvizsgálta, hogy az ítéleti tényállásban írt cselekmény más bűncselekmény megállapítására alkalmas-e. A lefolytatott bizonyítás eredménye - I., II., III.r. vádlott vallomása, a tartozás elismerő nyilatkozatok - alapján megállapított tényállás azonban más, önállóan megvalósított bűncselekmény megállapíthatóságát nem alapozza meg.

Hasonló a helyzet a II/2. tényállási pontot illetően is. Egyrészt a másodfokú bíróság által megállapított tényállás alapján felmentett az I.r. vádlottnak a IV.r. vádlott bűnsegédje a részesség járulékos jellegéből következően nem lehet. Másrészt azonban a IV.r. vádlott a vádirat eredeti minősítése szerint csalás bűntettét követte el - tettesként -, az elsőfokú ítélet II. tényállás bevezetőjében, valamint a II/2. tényállás is tartalmazza, hogy IV.r. vádlott az áru ellenértékét nem fizette meg, annak reális esélye sem volt.

A IV.r. vádlott 30 napos határidőben történő fizetési képességét illetően a II. tényállás bevezető részében írt ítéleti megállapítás a rendelkezésre álló bizonyítékok (tanú11. és IV.r. vádlott (nyomozati iratok 1413. oldal) vallomása, cégadatok) alapján megalapozott, a II/2. tényállási pontban és a vádban ezentúl írtak azonban nem feleltethetők meg a csalás törvényi tényállásának. A történeti tényállás nem tartalmazza a tévedésbe ejtésre irányuló szándékot, az átvett áru megfizetési szándékának hiányát, így a csalás megállapításához szükséges jogtalan haszonszerzési szándékra nem vonható következtetés.

Miután az irányadó tényállásban részletezett cselekményekkel a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlott nem merített ki törvényi tényállást, az ítéltábla tényállási elem híján a Be.331.§ (1) bekezdése alapján figyelemmel a Be.6.§ (3) bekezdés a./ pontjára a II.r. vádlottat az ellene folytatólagosan bűnsegédként elkövetett sikkasztás büntette (Btk.372.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b. pont, bc./ alpont, (5) bekezdés b./ pont), a III.r. vádlottat - a Be.349.§ (2) bekezdés első fordulat alkalmazásával - az ellene folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett sikkasztás büntette (Btk.372.§ (1), (2) bekezdés b. pont, bc./ alpont, (5) bekezdés b./ pont) és a IV.r. vádlottat az ellenek bűnsegédként elkövetett sikkasztás büntette (Btk.372.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés a./ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

Az ítélet tábla a felülbírálat során megállapította, hogy II/1/A., II/1/B., II/3/A., II/3/B. tényállási pontok esetében az ítélet indokolása a Be.258.§ (3) bekezdés d./ pontja alapján tartalmazza a bizonyítékok számbavételét és a szükséges mértékben azok Be.78.§ (3) bekezdés szerint értékelését is.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokkal összhangban alapvetően helytállóan állapította meg a tényállást, az csupán a II/3/B. pontot illetően megalapozatlan a Be.351.§ (2) bekezdés b./ pontja alapján, mert kisebb mértékben hiányos. A megalapozatlanság a Be.352.§ (1) bekezdése értelmében az iratok tartalma alapján orvosolható, eszerint az okozott kárból 120.000 Ft és 925.714 Ft értékű aranyékszer térült meg. (tanú2. feljelentése, nyomozati iratok 75. oldal, iü. ékszerszakértői vélemény 61. utóirat 5. oldal)

A másodfokú eljárás során a IV.r. vádlott által előadottak szerint személyi körülményeit az ítélet tábla annyiban pontosítja, hogy kiskorú gyermekét saját háztartásában látja el.

A fenti kiegészítéssel a tényállás a Be.351.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A történeti tényállás különösen tanú1., tanú2. tanú6., tanú11. tanuk vallomása, valamint az okirati bizonyítékok alapján kétséget kizáróan bizonyított annak ellenére, hogy a II.r. és a IV.r. vádlott mindvégig tagadták bűnösségüket.

A IV.r. vádlott tudattartama körében vizsgálendő fizetési képességét és készségét illetően az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a fizetést a cég a Kft8. vagyoni helyzete lehetetlenné tette.

A cég helyzetére nyilatkozott maga a vádlott miszerint az már 2003. év végére „nem volt olyan forgalomképes” (nyomozati irat 1411. oldal) és azt is mondta a 2004-ben már nem tudott könyvelőt fizetni (1419. oldal). A 2002. márciustól 2003. márciusig a cég másik tagja tanú11. szerint 2002. augusztusra II.r. vádlottnak a cég felé 20 millió Ft-os tartozása halmozódott fel, emiatt a társaság 2003. januárra fizetéseképtelenné vált (nyomozati irat 1107. oldal, 1.B.1529/2009/47. jkv.) II.r. vádlott fenti összegű tartozását IV.r. vádlott is elismerte (1409. oldal)

Utóbbi szerint a tartozást II.r. vádlott 2003. év elején visszafizette, ez azonban semmivel nem alátámasztott, arról II.r. vádlott sem vallott a nyomozás során, és ellentmond a IV.r. vádlott által a cég 2003-as helyzetéről fent idézetteknek.

Emellett okirati bizonyíték a cégbíróságon kezelt a Kft8. cégnyilvántartási háttéranyaga is, eszerint a cég 2003., 2004-ben egyszerűsített éves beszámolót, pénzügyi kimutatást, mérleget nem nyújtott be az illetékes cégbírósághoz. (nyomozati irat 431-595. oldal)

Az ítélet megállapításával továbbá nem ellentétesek az egyéb okiratok, így a IV.r. vádlott által csatolt (nyomozati iratok 1435-1443. oldal) átvételi elismervények tartalma sem.

A tanú1. által 2004. február 19-én átvett 500.000 + 1.713.500 Ft-ról (1441. oldal) a tanú állította, azok a vádbeli időszakot megelőzően átvett áru árának törlesztését igazolják, (nyomozati irat 935. oldal) a további iratok pedig azt tartalmazzák, hogy IV.r. vádlott bizonyos összegeket illetve árut átad a II.r. vádlottnak, tehát nem a sértett képviselőinek 2004. október 18-tól október 25-ig tanú1., illetve tanú2. résztörlesztésként". A IV.r. vádlott által továbbá csatolt fizetési felszólítás pedig (nyomozati irat 1445. oldal) tartalma szerint egy 2004. decemberi vásárlásra vonatkozik, mely időszak már nem képezi a vád tárgyát.

Ezentúl az I. tényállási pontban aIV.r. vádlott által az .r. vádlottól átvett ékszerek ellenértékét tanú4. és tanú5. vallomása szerint nem a vádlott, de nem is cége a Kft8. hanem IV.r. vádlott élettársa térítette meg.

Mindezen bizonyítékok együttes értékelése alapján az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a IV.r. vádlottnak a tanú1-től és tanú2-től átvett áru ellenértékét megfizetni sem képessége, sem szándéka nem volt.

A II.r. vádlott védekezését is helytállóan utasította el e körben a törvényszék. Azt tanú1. és tanú2. egybehangzóan állította, hogy a II.r. vádlottat, mint megbízható üzleti partnert a IV.r. vádlott mutatta be nekik. A közte és a IV. r. vádlott közti jövőbeni együttes értékesítésről szóló megállapodást lényegében mindketten elismerték azt pedig, hogy az árut társának adta át II.r. vádlott vallomásán túl a tanú1-től lefoglalt átvételi elismervény, (nyomozati irat 919/A) valamint tanú2. nyilatkozata (nyomozati irat 75. oldal) igazolják azzal, hogy ezt a IV.r. vádlott ezt lényegében nem is cáfolta (nyomozati irat 1431. oldal).

A már hivatkozott tanú11. vallomása szerint (nyom. irat 1105. oldal) II.r. vádlott 2002. augusztusra jelentős mintegy 20 millió Ft-os tartozást halmozott fel a Kft8. irányába, így arról, hogy IV.r. vádlott cége tudomással kellett bírnia, így az árut ellenértékének kifizetésre irányuló szándék nélkül vette át.

Azt a két vádlott sem állította, hogy tanú1. vagy tanú2. tájékoztatták volna a jövőbeni együttműködésükről és az általuk eközben előadottak nem is feleltethetők meg a normális üzletmenetnek.

Amennyiben ugyanis az értékesítés a IV.r. vádlott cége nevében történt volna úgy a II.r. vádlott, mint az árut átvevőre nem is lett volna szükség.

A fentiek alapján megállapítható, hogy II.r. vádlottra azért volt szükség, hogy tanú1. és tanú2. a IV.r. vádlott által társáról elmondottak alapján saját fizetőképességében bízva további árut adjanak át a II.r. vádlottnak.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vádlottak védekezésével szemben kétséget kizáró módon nyert bizonyítást közös cselekvőségük mellett mindkettőjük haszonszerzési célzata.

A törvényszék az elkövetési érték - kiskereskedelmi ár - megállapítása érdekében indokoltan vont be ékszerszakértőt tekintettel arra, hogy a vád a nagykereskedelmi árat tartalmazta - a szakértő kellően megalapozott véleménye alapján pedig helyesen állapította meg a kár értékét.

A Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett a II/1/A, II/1/B, II/3/A és a II/3/B tényállási pontokat illetően a II.r. és IV.r. vádlott bűnösségére és a Btk. 2. § (1) bekezdésben írt fő szabályt is helyesen alkalmazta, amikor a vádlottak terhére rótt bűncselekményeket az elbíráláshoz hatályban lévő (2000. évi C. törvény) szerint bírálta el. Az időbeli hatálya körében kifejtett érvei maradéktalanul helytállóak.

Az elsőfokú bíróság nem tévedett a vádlottal terhére rótt bűncselekmények jogi minősítésének meghatározásakor sem, a jogi minősítés is helytálló.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabási körülményeket helyesen vette számba. Az időmúlás figyelembevétele megfelel a Bkv. 56. számú vélemény III/10. pontjában foglalt iránymutatásnak, mely szerint ezen enyhítő körülménynek nagyobb a nyomatéka, ha megközelíti az elévülési időt.

Jelen esetben a cselekmények elkövetéséről a jogerős elbírálásig mintegy 14 év telt el, ez a jelentős időmúlás részben a bírósági eljárás során a bizonyítás felvételének elhúzódása miatt részben arra vezethető vissza, hogy hatályon kívül helyezés miatt az eljárást meg kellett ismételni.

A másodfokú eljárás adatai szerint a IV.r. vádlott esetében további enyhítő körülmény, hogy kiskorú gyermekének tartásáról egyedül gondoskodik, ugyanakkor a felmentő rendelkezésre figyelemmel az enyhítő körülmények közül II. és IV.r. vádlott esetében mellőzendő a részbeni bűnsegédi elkövetés.

Az enyhítő körülmények száma meghaladta a II. és IV.r. vádlottak terhén értékelendőket, ugyanakkor az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés egyik terhelt esetében sem tekinthető eltúlzottnak.

A büntetés kiszabása körében a felmentő rendelkezésre és a vádlottak terhére megállapított bűnösség körének szűkülésére figyelemmel ugyanakkor a bűnösségi körülmények újbóli értékelése vált szükségessé. A másodfokú bíróság a felmentő rendelkezésre és a IV.r. vádlott esetében értékelendő további enyhítő körülményre tekintettel a II. és IV.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét indokoltnak tartotta mérsékelni.

A másodfokú bíróság osztotta a törvényszék álláspontját, miszerint alaposan feltehető a II. és IV.r. vádlott esetében, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető, a cél eléréséhez a meghatározott próbaidő tartamát az elsőfokú elbírálástól eltelt további időmúlásra tekintettel enyhítette.

Az ítélet tábla a pénzbüntetés indokoltságát és mértékét illető elsőfokú bíróság által kifejtett érveit helytállónak találta, az igencsak méltányos büntetés mérséklése nem indokolt IV.r. vádlott megváltozott személyi körülményei ellenére sem.

Az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett mindkét vádlottal szemben a vagyonekobzásról, azonban annak összegét a tényállás alapján tévesen állapította meg, ezért azt az ítélet tábla pontosította.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felmentő rendelkezéssel érintett körben az első fokon felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

A Fővárosi Törvényszék egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítélet tábla helyben hagyta.

A Be. 258. § (2) bekezdés b./ pontja szerint az ítélet rendelkező részében fel kell tüntetni a vádlott személyi adatait, II. és IV.r. vádlott személyi igazolványának száma megváltozott, így ezeket a másodfokú bíróság határozatában pontosította.

Az elsőfokú bíróság határozatának megváltoztatására a Be. 370. § és a Be. 372. § (1) bekezdés alapján került sor, míg a változtatás meghaladó részeiben a Be. 371. § (1) bekezdés alapján a Fővárosi Ítélet tábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét helyben hagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (1) bekezdés és Be. 339. § (1) bekezdés alapján az állam viseli.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdés c./ pontja alapján az I.r. vádlott, a II.r. vádlott, Veres a III.r. és a IV. r. vádlottak esetében fellebbezésnek van helye.

Budapest, 2018. év január hó 16. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Kósa Zsuzsanna sk.
előadó bíró

Dr. Lőrinczy Attila sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes
tisztviselő

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.193/2017/23. szám

A család büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben az ítéltábla

értesíti

arról, hogy a 2.Bf.193/2017/14. számú ítélete a I.r. vádlott vonatkozásában 2018. március hó 19. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. év március hó 19. napján

. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes
tisztviselő